

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 521/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDO SLOVAKIA, s. r. o., Pekárska 14/160, Trnava, zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Ľubomírom Havlíkom, Krížna 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv „*podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a)... Ústavy Slovenskej republiky*“ postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Kn 272/13 a sp. zn. 1 Kv 71/14 a takto

rozhodol:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDO SLOVAKIA, s. r. o., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDO SLOVAKIA, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv „podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a)... Ústavy Slovenskej republiky“ postupom Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Kn 272/13 a sp. zn. 1 Kv 71/14.

Zo sťažnosti vyplýva, že krajská prokuratúra príkazom sp. zn. 1 Kn 272/13 zaistila na bankovom účte sťažovateľky vedenom v Československej obchodnej banke, a. s., sumu 440 404,57 €, ktorá mala pochádzať z úhrady faktúry a úhrad vykonaných na základe právoplatných rozhodnutí Daňového úradu Bratislava. Sťažovateľka ako zúčastnená osoba podaním doručeným 7. januára 2014 požiadala o zrušenie tohto zaistovacieho úkonu. Prokurátorka krajskej prokuratúry však tento návrh sťažovateľky zamietla uznesením č. k. 1 Kv 71/14/1100-2 z 26. februára 2014. Sťažovateľka uvádza, že následne sa opakovane bezúspešne domáhala zrušenia označeného príkazu o zaistení.

Sťažovateľka namieta rozpor tohto rozhodnutia „so základnými princípmi právneho štátu a najmä s dikciou samotného § 95 ods. 1 Tr. por., ktorý je koncipovaný pre úplne iné prípady; prostriedky v predmetnom prípade nespĺňajú ani len elementárnu definíciu prostriedkov, ktoré môžu byť postihnuté úkonom podľa citovaného ustanovenia Tr. por. a ani nie sú konkrétne definované tak, ako to vyžaduje Tr. por. - nejde totiž o nejaké prostriedky, ale o prostriedky, ktoré možno identifikovať s konkrétnou činnosťou, v odôvodnení uvedenou činnosťou“, a tvrdí, že v období od 5. apríla 2013 do 25. februára 2014 nebolo vo veci samej začaté trestné stíhanie, čím „vyšetrovateľ porušil s následným súhlasom prokurátora svoje základné povinnosti a lehotu podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

Krajská prokuratúra v Bratislave ďalej nerozhodovala o žiadosti sťažovateľa bezodkladne tak, ako jej ukladá § 95 ods. 8 TP (trvanie 51 dní) a ako dôvod vidíme vyčkávanie na vyprodukovanie uznesenia podľa § 199 ods. 1 TP, aby mohla byť formálne odmietnutá námietka, že nie je začaté trestné stíhanie. Spôsob, akým sa vysporiadala

Krajská prokuratúra v Bratislave s touto námietkou sťažovateľa je ústavne neakceptovateľný, nakoľko popiera princíp rozhodovania o zákonnosti podľa stavu v čase doručenia podania sťažovateľa.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že Krajská prokuratúra v Bratislave dodnes pokračuje v zaistení na základe trestného stíhania začatého v inej veci (pôvodne daňový podvod, teraz krátenie dane a poisťného) pričom je zjavné, že rozhodnutie o dorubení dane, ktoré by malo byť podkladom pre nárok Kriminálneho úradu Finančnej správy SR ako poškodeného, neexistuje v dôsledku zrušenia rozhodnutia rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/273/14-24 zo 6.5.2015.“.

Svoj návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňovala závažným rozsahom trvania porušenia základných práv po dobu 28 mesiacov, legálnosťou zaistených finančných prostriedkov, opakovaným ignorovaním základných princípov trestného konania, systematickým ignorovaním základných pravidiel výkonu verejnej moci a skutočnosťou, že namietané konanie malo za dôsledok úplnú paralýzu výkonu podnikania sťažovateľky.

Nadväzne na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„1. Základné práva MIDO SLOVAKIA, s.r.o. podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajskej prokuratúry Bratislava v trestnom konaní I Kn 272/13 a I Kv 71/14 porušené boli.

2. Rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Bratislave vydané ako príkaz na zaistenie účtu číslo konania I KO-V-72/13 zo dňa 5.4.2013 (v súčasnosti vedené pod číslom konania I Kn 272/13) sa zrušuje.

3. MIDO SLOVAKIA, s.r.o. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 22.000 Euro (slovom dvadsaťdvaťtisíc Euro), ktoré jej je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinné vyplatiť do rúk jej právneho zástupcu JUDr. Ing. Ľubomíra Havlíka...

4. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť MIDO SLOVAKIA, s.r.o. trovy konania v sume 335,70 € na účet jeho právneho zástupcu, a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, pričom viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

Po preskúmaní podania sťažovateľky doručeného 4. septembra 2015 ústavný súd konštatuje, že napriek jej kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažnosť nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Už označenie sťažovateľky v úvode sťažnosti obsahuje formálne nedostatky, keď v znení jej obchodného mena chýba označenie právnej formy obchodnej spoločnosti a v sťažnosti uvádzané sídlo sťažovateľky nezodpovedá zápisu v obchodnom registri. Závažným nedostatkom petitu sťažnosti brániacim jej meritórnemu preskúmaniu je absencia dostatočného označenia základných

práv a slobôd, ktoré mali byť postupmi krajskej prokuratúry porušené— sťažovateľka slovne neuvádza právo, ktoré malo byť porušené, obmedzuje sa len na vymenovanie niektorých článkov ústavy, ktoré však nezaručujú len jedno základné právo. Uvedené je pritom nevyhnutné pre vymedzenie hraníc, v ktorých sťažovateľka žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania základných práv a slobôd v napadnutých konaniach. Napokon ako neurčité možno hodnotiť aj označenie konania krajskej prokuratúry, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základných práv, keďže zo sťažovateľkou pripojených kópií uznesení o jednotlivých žiadostiach o zrušenie zaistenia vyplýva, že krajská prokuratúra konala pod sp. zn. 1 Kv 71/14/1100, a nie pod sťažovateľkou označenou spisovou značkou.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažnosť sa vyznačuje zmatečnosťou svojho obsahu vyúsťujúcou do nedostatku ďalšej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k právam, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáha. Odôvodneniu sťažnosti takáto kvalita zjavne chýba, pretože v jeho argumentácii v skutočnosti absentujú dôvody majúce ústavný rozmer, ktoré by porušenie týchto práv osvedčovali. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05). Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky považoval už nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietaným postupom krajskej prokuratúry je potrebné považovať sťažnosť aj za neprípustnú. Proti príkazu na zaistenie účtu sp. zn. 1 Kn 272/13 z 5. apríla 2013 síce sťažovateľka nemala právo podať sťažnosť, prípadne odvolanie, ale prieskumu zákonnosti konania krajskej prokuratúry sa mohla domáhať aj na základe podnetu podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), prípadne na základe opakovaného podnetu podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre. Proti jednotlivým uzneseniam krajskej prokuratúry, ktorými boli zamietané postupne podávané žiadosti sťažovateľky o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov, mala zase sťažovateľka právo podať sťažnosť, o ktorých rozhodovala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky ako nadriadený orgán krajskej prokuratúry. Ústavou zakotvená subsidiárna právomoc ústavného súdu na poskytnutie ochrany pred porušením základných práv neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) iných štátnych orgánov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky stratilo v danej veci opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2015